

Vi har så netop diskuteret sagen omkring Steff-Houlberg, og jeg fornemmede jo også en vis opblødning hos ministeren, men det giver sig jo ikke udslag før tidligst om et år, hvis man ellers kan blive enig om det.

Jeg er ikke i tvivl om, at uanset hvordan man betragter offentliggørelse, hersker der i befolkningen klart den opfattelse, at der ved offentliggørelse enten er foretaget noget ulovligt, eller også har virksomheden ikke haft styr på produktionen. Så det dér med, at offentliggørelse i sig selv skulle være målet, mener jeg ikke rigtig er noget fornuftigt udgangspunkt.

Der er jo også i Jyllands-Posten den 31. marts en kontorchef i Veterinær- og Fødevarerdirektoratet, der udtaler, at offentliggørelse ikke har noget med forbrugerinformation at gøre, men skal opfattes som en ekstra straf, hvis sigte udelukkende skal være præventivt.

Til slut vil jeg sige med hensyn til det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Centrum-Demokraterne har fremsat, at i Venstre har vi den opfattelse, at det reelt ikke løser det problem – og dér vil jeg godt bruge Steff Houlberg-sagen som et eksempel – og at vi derfor ikke kan støtte forslaget.

Jeg ved ikke, om jeg til sidst må komme med en kort bemærkning til Socialdemokratiets ordfører: Hvis vi noget tidligere havde haft et forslag til vedtagelse til diskussion, havde Socialdemokratiet måske haft en anden holdning til det forslag, som SF, Venstre og Kristeligt Folkeparti i fællesskab har fremsat, synes jeg var en interessant bemærkning fra ordføreren.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg kan forstå på fru Mariann Fischer Boel, at man er meget betænkelig i Venstre med hensyn til det, der skal ske fra år 2000-skiftet. Og der er jo mange ting, man kan være bekymret for omkring år 2000-skiftet, men i dag er det altså netop offentliggørelse af kontrolresultater, vi taler om, og fru Mariann Fischer Boel nævner bl.a. sagen om Steff-Houlberg-slagteriet.

Så vil jeg bede fru Mariann Fischer Boel bekræfte mig i, at i Fødevarerudvalgets bilag 646, hvor der er et svar, står der til sidst: »Det er første gang, vi har offentliggjort resultater fra enkeltsager. Vi vil lære af vores erfaringer, så vi kan gøre det så godt og retfærdigt som muligt fremover.«

Det er ministerens svar. Kan fru Mariann Fischer Boel bekræfte mig i, at det er et rigtigt svar?

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Med hensyn til det forslag til vedtagelse, der foreligger fra det interessante politiske sammenrend SF, Venstre og Kristeligt Folkeparti, kan jeg ikke svare på spørgsmålet, for jeg har jo ikke fået teksten forelagt, og derfor har jeg ikke været i stand til at forholde mig til den. Men jeg kan da spørge Venstres ordfører, om det er SF, der har fået den første pind sat på, og om, »at kontrolresultater med nævnelse af navn på personer og virksomheder sker, når det giver forbrugerne bedre grundlag for deres forbrugsvalg«, betyder, at den betingelse om retssikkerheden, som vi har i fødevarerloven, ikke gælder i den forbindelse. For når jeg så ser på den sidste pind, kan jeg se, at Venstre måske har været mere inde i det, der står dér: »at der bag offentliggørelse findes en strategi, som sikrer, at alle virksomheder inden for et område kontrolleres ud fra ensartede, klare og objektive kriterier, der sikrer den enkeltes retssikkerhed.«

Jamen er det ikke det, fødevarerloven gør? Og hvad er det så, der efter fru Mariann Fischer Boels mening mangler? Er det det, at der skal gøres forskel på landmænd og restauratører?

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Til hr. Christian H. Hansen:

Hvis jeg skal være betænkelig for, hvad der måtte ske omkring årtusindskiftet, er det i hvert fald ikke inden for det her område, min betænkelighed er særlig stor, for der kommer ikke til at ske noget som helst ved årtusindskiftet – intet! Tingene vil fortsætte, som de har gjort hidtil, og når der kommer til at ske noget, kommer det formodentlig, hvis man beslutter det, ikke til at ske før i midten af år 2000.

Det blev nævnt, at man kan lære af erfaringerne.

At man giver udtryk for, at man vil være indstillet på dét, synes jeg da er et godt princip, for beslutningen om offentliggørelse er ikke særlig hensigtsmæssig – hvis jeg skal udtrykke mig meget diplomatisk.

Til hr. Erling Christensen: Det er jo sådan, at det sidste punkt giver udtryk for, at vi fra forslagsstillernes side ønsker, at man får mulighed for at sammenligne nogle resultater, så man